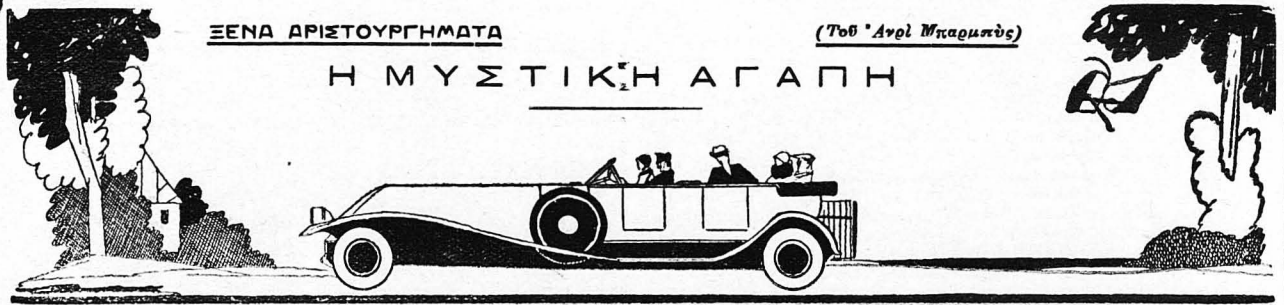

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(Το β' Άνθ' Μπαρμπής)

Η ΜΥΣΤΙΚΉ ΑΓΑΠΗ

λες οι γυναίκες εινε ομοιες, ειπε ο Συμεών.

— Και μ' αυτό, τί; απήντησε ο Βενέδικτος, άφοϋ δέ μπορούμε να τής καταλάβουμε.

•Ναί, δέν μπορούμε να καταλάβουμε καμμιά τους, ποτέ. Δέν υπάρχει μέτρο κοινό γι' αυτές και γιά μās. Έφ' όσον ή σκέψι τους, ή λογική τους δέν

έχουνε τήν ίδια κατεύθυνσι με τή δική μας, τότε πώς να τής νοιώσουμε;

•Ότ' ένα κίνημα του >εφαλιού των μορεις να καταλάβης, γέρο μου. Και θά στό άποδείξει, άν θέλεις... Ποιά ιστορία, άξιονα εινε πειό παράλογη και πειό άλλόκοτη από τους δικούς μου έρωτες μ' αυτή τήν όμορφη 'Ιταλίδα, που τήν είδα να λάμπη ένα βράδυ στη λίμνη του 'Όρτα; •Αν ήξευρες... Έκεινη έλαμπε στο ήλιοβασιλευμα με τά μαλλιά πυρρομένα, τήν όψι χρυσομένη, τό φόρεμα κόκκινο και στεκότανε λίγα βήματα μακριά από τήν πόρτα του σπιτιού της.

•Έγώ, ρομαντικός νέος, με ψιλό ξανθό γενάκι, που περνούσα ά τό κεί τυλιγμένος σ' ένα μεγάλο μανδύα, σταμάτησα μπρός σ' αυτή τήν όπτασία. •Αν και βροσιόμοιον άκόμα στην άρχή του ταξιδιού μου και ό καιρός μου ήτανε μετρημένος, καρφώθηκα άμέσως σ' αυτό τό σημείο του κόσμου, όπου μου ελεγε άποκαλυφθή αυτή ή θεία όμορφιά. Χωρίς καμμιά συστολή, τό έξομολογούμαι, τριγυρόντα διαρκώς γύρω από αυτή τή ξενή που ζωσες εκεί, υπό τήν έπιτήρησι μιάς γρηάς θείας της μαυροφορεμένης.

•Δέν υπήρχε πιά στόν κόσμο γιά μένα παρά μόνο ένα πράγμα, μιά μόνη ύπαρξις. •Όλα τ' άλλα τ' άγνούσα. Έκεινη, εκείνη που τήν έβλεπα

πάντοτε και παντού. Άναστατομένος από ένα τόσο παράφορον έρωτα, δοκίμασα με όλα τά μέσα να έπισύρω τήν προσοχή της, να τήν κάνω να ένδιαφερθί γιά μένα. Μιά, άλλομοινο τό αίσθημα, τό έξερτε πλοί, αυτό δέν εινε μεταδοτική άρρώστια. Πολύ γρήγορα βεβαιώθηκα ότι δέν ήνον τόνειρό της και τό ιδανικό της. Φαινόταν πώς διαρκώς ζητούσε να μ' άπομακρύνη. •Όταν τήν εύρισκα στο δρόμο και ή ύποχώρησι της ήταν άδύνατη με δυσκολία έαυρε κάποιον κίνημα άνυπομονησίας και θυμού κ' ύστερα άπαντούσε στής φλογισμένες ματιές μου με τά πειό άσυγκίνητα βλέμματα και στό θεράμ μου λόγια με μονοσύλλαβες λέξεις άρρωματίστες ή χαμηλώνε τά μάτια της κ' έγύριζε άλλού τό πρόσωπό της.

•Α! πόσες φορές άφοϋ τή παραμόνευα ώρες ολόκληρες με μιάν άπίστευτη ύπομονή, τήν είδα να παρουσιάζεται μπροστά μου, στο δρόμο μου!... Τότε σταματούσε έξαφνα, μάζευε τό πρόσωπό της, έτρεμε λίγο, γιατί χωρίς άλλο ή παρουσία μου τής έφερνε κάποιο τρόμο. Ατό γινότανε πάντοτε κατά τό βράδυ. Τήν ώρα εκείνη τό χολικοστρωμένο μονοπάτι γινόταν γρήγο, κ' ό οήρανός έπαυσε μιάν άλλόκοτη γλυκύτητα. Πίσω της άραδιζόνταν μαύρα κυπαρισσία, αυτά τά δέντρα που στούς κήπους της 'Ιταλίας μοιάζουν σαν άγάματα καρωμένα από σκιά. •Η αύρα τήν έρρανε με τ' άρώματά της.

•Τής έπιανα τά χέρια. Έκεινη δέν τολμούσε να φύγη, αλλά τά χέρια της έβράβαιναν ήδονή μέσα στα δικά μου, και τότε, έτσι συνέβαινε πάντοτε, μ' ένα τρόπο που προκαλούσε συμπάθεια, ή όψι της, κάτωχη μέσα στο γαλάζιο βράδυ, έστρεψε άλλού, άλλου και έβλεπα τό αγαπημένο της προσφιλιά μένη άκίνητο σαν άνάγλυφο, στο φόντο των κυπαρισσιών. Και μόλις έγώ τής άφηνα τά χέρια, έφευγε •Αχ! αυτές οι άναμονές, αυτές οι άύπνιες, μέσα στο στροβίλο της έλπίδας και τής άπελπισίας, αυτές οι οργιές και ήδολωμένες αιηές... •Αχ! αυτή ή νύχτα, ή χειρότερη άπ' όλες, αυτή ή άλλόκοτη νύχτα, όπου τήν έξάφνισε ή έμφανισί μου και τήν άφηνε άκίνητη, όπου τό φώς τής σελήνης τήν έκανε μακριά μου σά μαρμάρينو ά-

γαλμα ντυμένο μ' άγνους, όπου εκείνη ξανάλεγε μηχανικά, χωρίς ν' άλλάξη τίποτα, τής λέξεις και τής φράσεις που μέσα στην παραφορά μου τήν έξόμοιζα να μου λέη—δυστυχής μονομανης που ίκανοποιείτο με τήν ήχώ των λόγων του! Ατό τό φοιχτό και συγκινητικό μαρτύριο βίσταζε δύο μήνες, δύο μήνες όνειρου, τρέλλας και λυγμών, δύο μήνες που δέν κατώρθωσα να πάρω άπ' αυτήν ουτ' ένα βλέμμα συμπαθείας, ουτε μιά λέξιν εδωπλαγχνίας!

•Πώς ελεγα μιά μέρα τή δύναμι και τό θάρρος ν' άπομακρυνθώ από αυτό τ' άκτινοβόλο κ' άσυγκίνητο πλάσμα; Κι' όμως δέν ξέφω, πώς ένα πρωί, άφηνσα τή λίμνη του 'Όρτα, και τά βουνα τής και τους καταραμένους της δρόμους, όπου πρωτόειδα εκείνη τήν ξενή, που δέν με ήθελε. Έφυγα με σκυπότο κεφάλι σαν κλέφτης— άν και ολόκληρος ό εαυτός μου ήτον κλεμμένος.

•Στό Πορσίσι ξανάβρα τους δικούς μου, με κ' ή άνάμνησι, βαθεία σαν πληγή, ενός προσώπου θελου και ψυχρού, δέ με άφινε. Θυρόμου και τής ελάχιστες λεπτομέρειες από τά σύντομα αυτά ραντεβού, στα όποια ξανάγαχα εκείνη νύχτα και που μόλις αυτή τά υπέφερε: αυτή τήν ανατριχίλα, που τής έφερνε ή σπλοχώρια κ' ή άνυπομονησία γιά να φύγη μόλις μ' έβλεπε, τόν τρόπο που τήν έπιανε όταν τήν ζύγωνε, τή φοβισμένη της σιωπή, και τό κίνημα, τό τόσο σκληρό και τόσο ύπέρογο που έκανε, όταν γύριζε άλλού τό πρόσωπό της από τό περιπαθές και βαθύ έρωτηματικό των ματιών μου, τής ύπάρξέως μου...

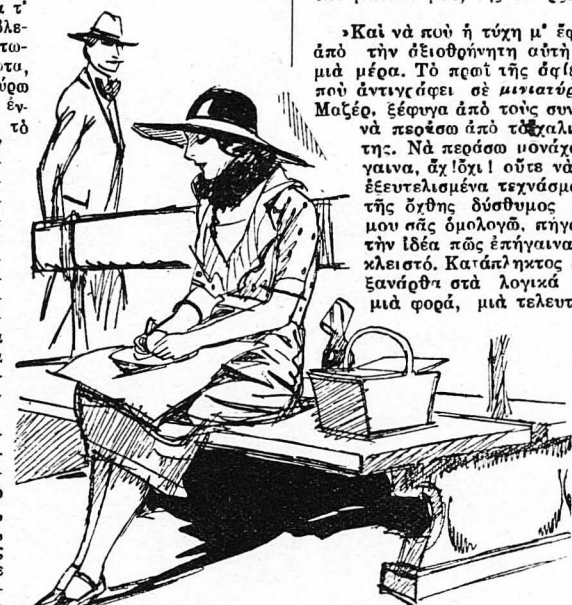
•Και να που ή τύχη μ' έφερε... πώς, ή τύχη;.. Έξη μήνες ύστερα από τήν άειοθρήνητη αυτή φυγή μου, στη λίμνη του 'Όρτα, γιά μιά μέρα. Τό πρωί τής άσέξας μου στής έσθρας τής λίμνης αυτής που άντιγύρρει με μιαιούρα, άλλό με τά ίδια χρώματα, τή λίμνη Μαζέρε, έξαφνα από τους συντρόφους του ταξιδιού μου, και θέλησα να περάσω από τό χολικοστρωμένο δρόμο, μπρός από τό σπήλι της. Νά περσώ μονάχα—γιατί έχετε όπ' όψι σας ότι δέν έπήγαινα, άχ! όχι! ουτε να ξαναγρίσω τό μαρτύριό μου, ουτε τά έξευτελισμένα τεχνάσματα που έκανα άλλοτε. Πήρα τό δρόμο τής όχθης δύσθυμος και με τά δόντια σφιγμένα. •Η καρδιά μου σάς όμολογώ, πήγαινε να με ανίξη από τους κτύπους, με τήν ιδέα πώς έπήγαινα να ξαναϊδω...Τι λοιπόν; Τό σπήλι ήταν κλειστό. Κατάπληκτος άπ' αυτό τό άπροσδόκητο περιστατικό, ξανάβρα στό λογικά μου γιά να έξετάσω αυτό τό σπήλι γιά μιά φορά, μιά τελευταία φορά... Τότε, αυτή τή στιγμή άκου-βός, μιά γρηά, μαθήρ σαν όρνιο, βγήκε. •Ηταν ή θεία της Με κτύπαε με προσοχή και μου ειπε. Ξερώνοντας όλες τις οντίδες του προσώπου της. < — Πέθανε.

Δέν εκατάλαβα άμέσως τι ειπε. •Υστερα, με μιάς, έγινα ώχρός σαν πεθαμένος, κλονιστικός και, χωρίς να ξέρω τι λέω, στέναξα :

< — •Αχ! πέθανε;.. Γιατί;.. < — Ναί, πέθανε από μαρμαροδι γιατί φύγατε σεις, ειπε ή γρηά και χάθηκε.

Ναί, φίλοι μου, τό άκούσατε; πέθανε και πέθανε άπ' τήν άγάπη της σε μένα! Και τό πιδό άλλόκοτο και τό πιδό τραγικό εινε πός μόνο έκείνη τή στιγμή, άπομαρμαρμένος, τσακισμένος, τρελλός, κατάλαβα πώς αυτό ήταν άλήθεια. Κατάλαβα, σε μιάν έξαφνη, έσωτερική άναλαμπή, τήν άληθινή σημασία των τριών μαρμαρμένων της σιαπών, των άγρίων της συγκινήσεων, των βαθειών της τρώμων. Κάθε φορά τότε—αυτή μου φανέρωνε τήν άγάπη της! Και κάθε φορά, από μιά διαβολική παρεξήγησι από μιά όσυ-χρήστη άκατανοησία έκ μέρους μου, τήν ελεγα, μπορεί να πη κανείς, άπαθήη και τήν ήγα πληγώση στην καρδιά,—έγώ που έγινα ό δολοφόνος της...

ΑΝΡΙ ΜΠΑΡΜΠΗΣ

Έβλεπα τό αγαπημένο της προσφιλιά μένη άκίνητο...

Πρέπει όλοι οι φίλοι, οι συγγενεις και οι γνωστοί των άναγνωστών μας, ποδ μένουν εις τά ξένα, να γνωρίσουν τό «Μπουκέτο». Άποστειλάτε τό και μās ύποχερώνετε.